

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudcem Mgr. Miroslavem Makajevem ve věci

žalobce: **S. A.,**
bytem X,
zastoupený advokátkou JUDr. Irenou Strakovou,
se sídlem Karlovo nám. 18, Praha,

proti
žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie,**
se sídlem Olšanská 2, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 4. 2021, č. j. CPR-1013-3/ČJ-2021-930310-V238,

takto:

I. **Žaloba se zamítá.**

II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný částečně změnil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 16. 12. 2020, č. j. KRPS-306602-24/ČJ-2020-010022 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), ve znění pozdějších předpisů, uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 1 rok. Napadené rozhodnutí snížilo shora uvedenou dobu na 10 měsíců, ve zbytku bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. R.

2. Žalobce uvádí, že rozhodnutím byla porušena následující ustanovení § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, § 2 odst. 4 správního řádu, § 50 odst. 2 a odst. 3 správního řádu, § 52 správního řádu.
3. Žalobce dále uvádí, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením, která staví vykonatelnost ostatních rozhodnutí vydaných ve věcech pobytu cizinců. Žalovaný se tvrzením žalobce odmítl bez dalšího zabývat. Žalobce nerozporuje skutečnost, že jeho oprávněný pobyt na území České republiky byl ukončen zánikem zaměstnanecké karty, nicméně uvádí, že mu tato okolnost do prosince roku 2020 známa nebyla, neboť povolením k pobytu - zaměstnaneckou kartou disponoval s platností do 18. 7. 2021. Svoji situaci začal řešit v okamžiku, kdy tuto kartu ztratil společně s cestovním dokladem. Z tohoto důvodu v den dostavení se do karanténního střediska disponoval náhradním cestovním dokladem vydaným arménským zastupitelským úřadem na území České republiky. Žalobce nesouhlasí s posouzením věci ohledně projevu jeho svobodné vůle k podání žádosti o mezinárodní ochranu. Žalobce je i nadále přesvědčen, že pokud na místě uvedl, že hodlá požádat Českou republiku o mezinárodní ochranu, žalovaný toto měl umožnit neprodleně a následně v rámci řízení o mezinárodní ochraně zkoumat okolnosti pobytu žalobce na území České republiky. Postupem, který byl uplatněn, totiž dochází a z celého rozhodnutí toto i vyplývá, že teprve následně po uložení správního vyhoštění, se žalobce zcela účelově a neodůvodněně domáhal zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany. Takto totiž bude nahlíženo i na žalobcův důvod, pro který o mezinárodní ochranu žádá. Žalobce rovněž nesouhlasí se žalovaným v otázce jednání v rozporu se zákonem o veřejném zdraví a v souvislosti s opatřením Ministerstva zdravotnictví týkajícím se karanténních opatření.
4. Žalovaný ve svém vyjádření argumentoval obdobně jako v napadeném rozhodnutí.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

5. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel soud ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s takovým postupem soudu účastníci souhlasili, žalovaný výslovně a žalobce konkludentně (§ 51 s. ř. s.).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

6. Ze správního spisu zjistil soud následující podstatné skutečnosti. Dne 15. 12. 2020 byl správní orgán I. stupně kontaktován ZZC Bělá Jezová, kde se nacházel žalobce, který předložil náhradní cestovní doklad Arménie č. X s platností do 2. 1. 2021. Z dostupných informačních zdrojů bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky na základě vydané zaměstnanecké karty s platností do 18. 7. 2021, přičemž ke dni 18. 10. 2019 byl jeho pracovní poměr ukončen. Žalobce do protokolu o výsledku dne 16. 12. 2020 mimo jiné uvedl, že do České republiky přicestoval dne 06. 6. 2019 za účelem zaměstnání. O tom, že mu byla zaměstnanecká karta předčasně ukončena, se dozvěděl před 8 dny, když se snažil najít zaměstnání. Dále uvedl, že svůj cestovní doklad a pobytové oprávnění ztratil před třemi měsíci, nicméně si již vyřídil náhradní cestovní doklad. Z dostupných

informačních zdrojů bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky na základě povoleného dlouhodobého pobytu (zaměstnanecká karta) s platností do 18. 07. 2021. Dne 18. 10. 2019 byl ukončen pracovní poměr žalobce u společnosti SMART SIMIX S.R.O., dnem 17. 12. 2019 zanikla zaměstnanecká karta. Dne 09. 12. 2019 podal žalobce žádost o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, přičemž žádosti nebylo vyhověno, s nabytím právní moci dne 20. 1. 2020

7. Dne 16. 12. 2020 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, kterým žalobci uložil správní vyhoštění a kterým stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na jeden rok. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, kterému žalovaný napadeným rozhodnutím částečně vyhověl (snížil dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 8 měsíců). V ostatním odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil. V odůvodnění uvedl, že poté co nebylo vyhověno žádosti o udělení souhlasu se změnou zaměstnavatele, tedy dnem 21. 1. 2020 byl žalobce v pozici cizince, kterému byl příslušný správní orgán oprávněn vydat výjezdní příkaz ve smyslu ustanovení § 50 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. V takovém případě, s ohledem na současnou praxi správních orgánů, je zpravidla udělen cizinci výjezdní příkaz s délkou 30 dnů. Doba 30 dní by byla v daném případě adekvátní i s ohledem na samotné poměry žalobce a okolností zjištěné v rámci předmětného řízení. Lze tedy uzavřít, že žalobci lze vytýkat neoprávněný pobyt ode dne 20. 2. 2020 do dne 15. 12. 2020. Dále uvedl, že zákon o pobytu cizinců umožňuje správnímu orgánu vést řízení o správním vyhoštění i v případě cizince žádajícího o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, tak jak stanoví ustanovení § 2 zákona o pobytu cizinců. Požádal-li žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, bude v souladu se zákonem o pobytu cizinců postupováno, tudíž bude-li rozhodnutí o správním vyhoštění vydáno, nebude vykonatelné. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 20. 12. 2020 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky, přičemž do současné doby o jeho žádosti nebylo rozhodnuto.

Posouzení žaloby soudem

8. Obecná tvrzení žalobce o porušení § 2, § 50 a § 52 správního řádu, nejsou žalobním bodem ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť dle ustálené judikatury jím je konkrétní (tj. ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované) skutkové tvrzení doprovázené konkrétní právní argumentací, z nichž plyne, z jakých důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Líčení skutkových okolností nemůže být toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným, popisem.
9. Žalobce je povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl žalovaný vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spisu, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností

obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ tvrzené nezákonnosti (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 12. 2005, čj. 2 Azs 92/2005 – 58). Na tomto právním názoru setrval rozšířený senát NSS i v rozsudku ze dne 24. 8. 2010, čj. 4 As 3/2008 – 78, v němž s odkazem na svůj předchozí, výše citovaný, rozsudek potvrdil, že náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jemu domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí; právní důvody nezákonnosti (či nicotnosti) napadeného správního rozhodnutí pak musí být tvrzeny alespoň tak, aby soud při aplikaci obecného pravidla *iura novit curia* mohl dostatečně vymezit, kterým směrem, tj. ve vztahu k jakým právním předpisům, bude směřovat jeho přezkum. Závěry uvedené ve zmíněných rozsudcích byly potvrzeny usnesením rozšířeného senátu NSS ze dne 20. 3. 2018, čj. 10 Azs 65/2017 – 72.

10. Těmto požadavkům ovšem výše uvedená tvrzení žalobce nedostála, neboť jde pouze o obecná tvrzení a citace či parafráze zákonných ustanovení, za nimiž následuje prostý nesouhlas se závěry žalovaného, aniž žalobce uvedl konkrétní skutečnosti či právní argumentaci, o něž svá tvrzení o nezákonnosti rozhodnutí opírá. Není na soudu, aby nahrazoval procesní aktivitu žalobce a dohledával ve správním spisu konkrétní nezákonnosti (viz rozsudek NSS čj. 4 As 3/2008 – 78, bod 31).
11. Žalobce dále namítá, že řízení o udělení mezinárodní ochrany je řízením, která staví vykonatelnost ostatních rozhodnutí vydaných ve věcech pobytu cizinců. S tímto tvrzením sice soud souhlasí (ostatně totéž uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí), ale tato skutečnost nemá na zákonnost napadeného rozhodnutí žádný vliv. Podle § 119 odst. 7 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který požádal Českou republiku o mezinárodní ochranu, je vykonatelné po nabytí právní moci rozhodnutí, jímž se a) mezinárodní ochrana neuděluje, b) žádost o udělení mezinárodní ochrany zamítá jako zjevně nedůvodná, c) řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavuje, nebo d) azylová nebo doplňková ochrana odmítá, jestliže marně uplynula lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo jestliže podle zvláštního právního předpisu²⁾ podání žaloby proti rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nemá odkladný účinek. Rozhodnutí o správním vyhoštění není vykonatelné, přizná-li soud na žádost cizince jeho žalobě odkladný účinek. Toto ustanovení však nijak nebrání tomu, aby rozhodnutí o správním vyhoštění bylo **vydáno**, pouze brání tomu takové rozhodnutí **vykonat**, dokud není „vyřízena“ azylová žádost cizince. K tomu soud dodává, že zákon o pobytu cizinců rozlišuje případy, kdy rozhodnutí nelze vykonat a případy, kdy rozhodnutí nelze vůbec vydat (srovnej např. § 119a odst. 1 a 2 zákona o pobytu cizinců). Jelikož dle zákona o pobytu cizinců probíhající řízení ve věci mezinárodní ochrany není obecně na překážku **vydání** rozhodnutí o správním vyhoštění (a žalobce ani sám netvrdí, že by patřil do kategorie osob, pro které nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vůbec vydat), není žalobní námitka důvodná.
12. Žalobce dále uvádí, že jeho oprávněný pobyt na území České republiky byl sice ukončen zánikem zaměstnanecké karty, nicméně uvádí, že mu tato okolnost do prosince roku 2020 známa nebyla, neboť povolením k pobytu - zaměstnaneckou kartou disponoval s platností do 18. 7. 2021. Tato námitka není důvodná. Skutečnost, že žalobce nevěděl o tom, že na území České republiky pobývá neoprávněně, není relevantní pro samotný závěr, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného pobytového oprávnění (vědomost

cizince o této skutečnosti zákon nevyžaduje). Argumentace žalobce by mohla být relevantní ve vztahu k délce doby, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie (případně pro přiměřenost rozhodnutí), nicméně žalobce v tomto ohledu ničeho nenamítá (nenamítá nepřiměřenou délku uloženého správního vyhoštění ani jeho nepřiměřenost).

13. Žalobce rovněž namítá, že postupem, který byl uplatněn, „*totiž dochází a z celého rozhodnutí toto i vyplývá, že teprve následně po uložení správního vyhoštění, se žalobce zcela účelově a neodůvodněně domáhal zahájení řízení o udělení mezinárodní ochrany*“. Takto totiž bude nahlíženo i na žalobcův důvod, pro který o mezinárodní ochranu žádá. Tato námitka není důvodná. Rozhodnutí o správním vyhoštění nemá žádný vliv na řízení o udělení mezinárodní ochrany – správní orgán rozhodující o udělení mezinárodní ochrany by byl povinen zohlednit okolnosti dosavadního pobytu žalobce na území České republiky při posuzování jeho motivace pro podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ať už by napadené rozhodnutí bylo vydáno, či nikoliv.
14. Konečně žalobce namítá, že v rozporu se zákonem o veřejném zdraví a v souvislosti s opatřením Ministerstva zdravotnictví týkající se karanténních opatření. Tato námitka však není v projednávané věci vůbec relevantní, neboť nemá žádný vztah k důvodům pro vydání napadeného rozhodnutí (pobyt žalobce na území České republiky bez platného bytového oprávnění).

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

15. S ohledem na shora uvedené závěry soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
16. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil a ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud proto nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den.

Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 11. srpna 2021

Mgr. Miroslav Makajev, v. r.
samosoudce